

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ «ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ» ΑΡΚΕΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΒΑΛΟΥΝ ΣΕ ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ ΝΑ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ ΣΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Η μουσική βιομηχανία παγκοσμίως έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία εναντίον της πειρατείας. Η RIAA (Recording Industry Association of America) έχει την πλήρη και ενεργητική υποστήριξη του δικαστικού μηχανισμού και της αστυνομίας στον πόλεμο εναντίον της πειρατείας. Έχουν ψηφιστεί σκληροί νόμοι που προασπίζουν την πνευματική ιδιοκτησία, και στα δικαστήρια κερδίζουν τη μια δίκη μετά την άλλη εναντίον ιστοσελδών που επιτρέπουν το δωρεάν downloading. Με το κυνήγι αυτό ποινικοποιείται η ελεύθερη διάδοση της πολιτιστικής δημιουργίας από το λόμπι των πνευματικών δικαιωμάτων και του συνεργού κράτους.

Η ιστορία ξεκινάει το 1999 με το Napster που από 400.000 χρήστες φτάνει τα 40.000.000 το 2000. Ο δικαστικός αγώνας εναντίον του, καταλήγει σε συμβιβασμό το 2001 όπου μετατρέπεται σε ιστοσελίδα αγοράς μουσικής επί πληρωμή. Το 2006 το Napster έχει ζημιά 16εκ.\$

Τα επιχειρήματα της μουσικής βιομηχανίας είναι ότι χάνει περίπου 4,2 δις \$ το χρόνο, ότι οι καλλιτέχνες, οι δημιουργοί της μουσικής, χάνουν λεφτά, οι καταναλωτές χάνουν σε ποιότητα, ενώ επίσης οι εταιρίες αδυνατούν να επενδύσουν σε νέους καλλιτέχνες και μουσικές.

Ας υποθέσουμε ότι όλοι όσοι αποκτούν παράνομα το άλμπουμ ενός καλλιτέχνη, θα το αγόραζαν νόμιμα, οπότε και ο καλλιτέχνης θα έπαιρνε το ποσοστό του που τώρα χάνει. Αυτή είναι η μισή αλήθεια, η άλλη μισή είναι ότι καλλιτέχνες, όπως πχ ο Bruce Springsteen μια χρονιά με 10 συναυλίες κέρδισε περισσότερα από ότι σε όλη τη δισκογραφική του καριέρα.

Ας εξετάσουμε τα στατιστικά πωλήσεων της τελευταίας δεκαπενταετίας της RIAA. Ο συνολικός τζίρος το 1990 ήταν 7,54 δις.\$, με την έλευση του

CD ανέβηκε στα 10,05 το 1993 και να διατηρηθεί κοντά στα 12,5 δις \$ όλη την δεκαετία '90 και να εκτοξευτεί στα 14,5 δις \$ το 1999 και 2000. Από το 2001 που ξεκινάει μια μικρή κάμψη και μέχρι το 2005 ο τζίρος κινήθηκε γύρω στα 12,5 δις \$, δηλαδή όσο σε όλη την δεκαετία '90 που ήταν αυξημένη κατά 70% σε σχέση με το 1990 και μάλιστα σε εποχή λιτότητας για το λαϊκό εισόδημα της Αμερικής το οποίο συρρικνώθηκε κατά πολύ. Που είναι λοιπόν η ζημιά των 4,2 δις.\$ που προκαλεί η πειρατεία όπως ισχυρίζονται οι δισκογραφικές? Δεν φάνηκε ο τζίρος να πέφτει στα 8,3 δις \$ ώστε να ισχύει κάτι τέτοιο. Η μήπως φαντάζονται ότι όλοι αυτοί που προμηθεύτηκαν πειρατική μουσική θα έδιναν 4,2 δις\$ για να την αποκτήσουν νόμιμα ώστε ο τζίρος να διαμορφωθεί στα 16,7 δις?

Είναι φανερό ότι όλοι αυτοί δεν θα αγόραζαν κάθε τραγούδι που κατέβασαν δωρεάν. Τα κατέβασαν μόνο και μόνο επειδή είναι δωρεάν. Ωστόσο από έρευνα εκτιμάται ότι **οι χρήστες παράνομου downloading δαπανούν τέσσερις φορές περισσότερο εισόδημα σε νόμιμες αγορές από τον μέσο χρήστη.**

Το καθοριστικό στοιχείο το οποίο διόγκωσε την πειρατεία, πέρα από την τεχνολογική δυνατότητα, είναι η ακριβή τιμή των CD. Η RIAA ισχυρίζεται ότι δεν είναι ακριβό διότι ενώ το υλικό του CD είναι φθηνό σ' αυτό προσδένονται άλλα έξοδα όπως τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών, η παραγωγή, η διαφήμιση και προώθηση κλπ. Αυτό είναι εν μέρει σωστό γιατί τα έξοδα αυτά ισχύουν για το έτος κυκλοφορίας τους ενώ το άλμπουμ εξακολουθεί να πουλάει και τα επόμενα χρόνια.

Το πρόβλημα συνεπώς με τη «μουσική βιομηχανία» γενικά δεν είναι η πειρατεία αλλά η μουσική ένδεια και καλλιτεχνική λειψυδρία.